

Sinds een paar maanden heeft Rok de gewoonte aangenomen om me naar haar toe te fluiten. Haar fluitgeluid is zo onontkoombaar dat ik meestal gehoorzaam kom aangelopen.

Niet altijd natuurlijk, want ik ben van mening dat de staartlozen nooit in de illusie mogen leven dat ik op kom draven, iedere keer als zij dat wensen.

Hun onzekerheid over mijn doen en laten vormt de basis van mijn onafhankelijkheid.

In navolging van Rok probeert Bril het ook, maar zijn fluitje klinkt zwak en weinig overtuigend.

Het kost me niet veel moeite om er geen aandacht aan te besteden. Toch laat Bril niet af in zijn pogingen.

Een en ander doet bij mij de gedachte rijzen dat Bril niet tot de slimsten behoort, als het om mij gaat. Een soort van apenliefde verhindert blijkbaar dat hij een heldere visie ontwikkelt op de grillige gegevens van mijn leven.

Puur uit medelijden ben ik een keer ingegaan op Brils machteloos gefluit. Ik verwaardigde me te voorschijn te komen en ging zelfs zover een aanhankelijk kopje te geven tegen zijn broekspijp.

Hij glom van trots en blijdschap.